

## Pastorală la nașterea Domnului

Scris de Anca Parau

Duminică, 20 Decembrie 2009 22:46

---



Zalău, 2009

† Petroniu

Prin harul lui Dumnezeu Episcopul Sălajului

Iubitului cler, cinului monahal și drept credincioșilor

creștini din cuprinsul Episcopiei Sălajului: Normal 0 MicrosoftInternetExplorer4

Har, pace, ajutor și milă de la Dumnezeu,

iar de la Noi, arhieresti binecuvântări!

Iubiți fii duhovnicești,

Ne găsim astăzi în ziua marelui praznic al nașterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Cu toate că acest eveniment a avut loc în urmă cu aproape două mii de ani, el a fost plănuț de Dumnezeu din veșnicie, chiar înainte de a fi creată lumea. Întruparea Fiului lui Dumnezeu a fost numită de Biserică „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”, pentru că până în ziua în care Sfântul Arhanghel Gavriil a fost trimis de Dumnezeu să-i binevestească Sfintei Fecioare Maria că ea va naște pe Fiul Lui, nici puterile cerești nu cunoșteau acest plan măreț al lui Dumnezeu.

Sfinții Părinți afirmă că venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu le-a fost necunoscută îngerilor pentru ca diavolii, care sunt îngeri pervertiți lăuntric și alungați de la fața lui Dumnezeu, să nu știe nimic despre ea.

Cu toate că întruparea Fiului lui Dumnezeu a fost o taină, lumea a fost pregătită cu multă grijă de Dumnezeu pentru aceasta. Momentul în care oamenii au fost pe deplin pregătiți pentru venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu a fost numit sugestiv de către Sfântul Apostol Pavel „plinirea vremii” (Galateni 4,4).

Primul act în pregătirea lumii pentru primirea Fiului lui Dumnezeu a avut loc în grădina cea din Eden, după căderea protopărinților Adam și Eva în păcat, dar înainte de alungarea lor, când Dumnezeu a anunțat că peste timp lucrarea Satanei în lume va fi zădărnicită de un urmaș al femeii. Dumnezeu i-a zis în acest sens șarpelui (adică Satanei): „Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta (adică sămânța, cineva născut din femeie) îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul (îl vei face să sufere)” (Facere 3,15).

În realizarea scopului Său, Dumnezeu și-a ales un popor, din sânul căruia urma să se nască la momentul potrivit, sau la plinirea vremii, Mântuitorul lumii. Acest popor a primit de la Dumnezeu Legea Vechiului Testament, care a fost, conform afirmației Sfântului Apostol Pavel, „o călăuză spre Hristos” (Galateni 3,24). Dumnezeu a ridicat din timp în timp proroci dintre evrei, pentru a menține în permanență trează conștiința acestora despre rolul lor cu totul aparte în istoria lumii.

În cele ce urmează vom prezenta cele mai importante prorocii mesianice ale Vechiului Testament, care au vestit venirea în lume a Mântuitorului cu sute de ani înainte ca aceasta să aibă loc, înfățișând chiar unele evenimente din viața Lui.

## Pastorală la nașterea Domnului

Scris de Anca Parau

Duminică, 20 Decembrie 2009 22:46

---

Dumnezeu i-a spus lui Avraam, părintele poporului ales: „Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta și-ți voi mări numele și tu vei fi izvor de binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului” (Facere 12,2-3). Această proorocie vestește că Mântuitorul se va naște din urmașii lui Avraam și faptul că El va veni pentru toate neamurile pământului.

Poporul ales era format din douăsprezece seminții, însă din prima Carte a Sfintei Scripturi s-a profețit faptul că „nu va lipsi sceptrul din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele lui, până ce va veni Împăciuitorul, Căruia I se vor supune popoarele” (Facere 49,10).

Profetul Miheia a scris: „Iar tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei” (Miheia 5,1), arătând locul nașterii Mântuitorului.

Proorocul Daniel a vorbit despre timpul nașterii: „Șaptezeci de săptămâni de ani au fost rânduite pentru poporul tău și pentru cetatea ta cea sfântă până ce se va sfârși fărădelegea, se va pecetlui păcatul și se va curăți nedreptatea, până ce dreptatea cea veșnică va veni, se vor pecetlui vedenia și proorocia și se va unge Sfântul Sfinților” (Daniel 9,24).

Despre nașterea lui Mesia din pântecele unei Fecioare și despre pururea fecioria Maicii Domnului au scris profeții Isaia și Iezechiel: „Iată, Fecioara va purta în pântece și va naște fiu

## Pastorală la nașterea Domnului

Scris de Anca Parau

Duminică, 20 Decembrie 2009 22:46

---

și-L vor chema cu numele de Emanuel, care înseamnă «Cu noi este Dumnezeu» (Isaia 7,14). „Ușa aceasta va fi încuiată; ea nu se va deschide și nimeni nu va trece prin ea, căci Domnul Dumnezeu lui Israel va intra prin ea, și ea va fi încuiată” (Iezechiel 44,2).

Proorocul Ieremia a scris despre pruncii din Betleem și împrejurimi uciși la porunca regelui Irod: „Glas în Rama s-a auzit, plângere, tânguire și jale: Rahela își plânge copiii și nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai sunt” (Ieremia 31,15). Spre lămurire menționăm faptul că în apropiere de Betleem se găsea orașelul Rama, în vecinătatea căruia se afla mormântul Rahelei, soția patriarhului Iacob, strămoașa triburilor Efraim și Manase.

Despre întoarcerea Pruncului Iisus din Egipt în Țara Sfântă, Dumnezeu a grăit prin gura profetului Osea: „Din Egipt am chemat pe fiul Meu” (Osea 11,1).

Proorocul Isaia a scris despre minunile pe care le va săvârși Mântuitorul: „Atunci ochii orbilor se vor deschide și urechile surzilor vor auzi. Atunci va sări șchiopul ca cerbul și limpede va fi limba gângavilor” (Isaia 35,5-6).

Vinderea Mântuitorului de către Iuda pentru treizeci de arginți a fost profețită de Zaharia: „Dacă socotești cu cale, dați-Mi plata, dacă nu, să nu Mi-o dați! Iar ei Mi-au cântărit plata: treizeci de arginți” (Zaharia 11,12).

Același profet a scris următoarele cuvinte despre intrarea triumfală a lui Mesia în Ierusalim: „Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată Împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei” (Zaharia 9,9).

Proorocul Isaia a prezentat în capitolul 53 al cărții sale cu lux de amănunte patimile Mântuitorului, motiv pentru care a fost supranumit pe bună dreptate „Evanghelistul Vechiului Testament”. Nu vom reda aici întregul capitol, pentru că este prea lung, dar el poate fi citit pe îndelete, acasă, de toți cei interesați.

Regele și psalmistul David a proorocit despre sorții aruncați de soldații romani pentru cămașa Mântuitorului: „Împărțit-au hainele mele loruși, iar pentru cămașa mea au aruncat sorți” (Psalmul 21,20).

Același rege a vorbit și despre învierea Domnului din morți: „Nu-Mi vei lăsa sufletul în iad, nici nu vei da pe cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea” (Ps. 15,10).

Toate aceste profeții împlinite în persoana Domnului Hristos de la nașterea Sa din Preacurata Fecioară Maria, până la învierea Sa cu trupul din morți, nu au făcut decât să confirme cuvintele Mântuitorului spuse evreilor: „Să nu socotiți că am venit să stric legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc” (Matei 5,17).

Dumnezeu a conlucrat și cu celelalte popoare pentru venirea în lume a Fiului Său. Unul dintre principalele instrumente prin care lumea păgână a fost pregătită în vederea acceptării învățaturii Domnului Hristos a fost Alexandru Macedon, renumitul conducător de oști, care la vârsta de 32 de ani era cârmuitorul celei mai mari împărății din antichitate. Aceasta se întindea din Grecia, peste întregul Orient Mijlociu, până la râul Hyfaz, din îndepărtata Indie.

Dumnezeu l-a înzestrat pe Alexandru cel Mare cu o inteligență și un curaj de excepție, acesta fiind nu doar un mare cuceritor, ci și un dibaci cârmuitor al vastului său imperiu, compus dintr-un conglomerat de popoare și triburi de diferite religii și mentalități. În cele ce urmează vom prezenta două exemple de tact ale lui Alexandru Macedon, care a fost unul dintre cei mai mari strategii ai tuturor timpurilor.

În timpul campaniei sale prin Orientul Mijlociu, Alexandru a ajuns la cetatea Aornos, ridicată pe un perete stâncos înalt și abrupt, care o făcea, practic, de necucerit. Un oracol prevestise că fortăreața va fi ocupată de niște soldați înaripați. Ținând cont de faptul că marele cuceritor se afla la poarta cetății în secolul al IV-lea î. d. Hr., nimeni nu se putea gândi atunci că omul va fi vreodată capabil să zboare.

Aflând de prezicerea oracolului, Alexandru a alcătuit o unitate de elită, compusă din trei sute de soldați originari din Muntele Epir, antrenați în ascensiuni periculoase, cărora le-a cerut să escaladeze, pe timp de noapte, stânca amețitoare, pentru a ajunge deasupra fortăreței, unde să fluture la revărsatul zorilor niște văluri mari, albe, care să semene a aripi. Cu corzi și

crampoane, soldații s-au cățărat cu greu pe stâncă, dar până în zori au reușit să ajungă pe creasta de deasupra cetății, unde au început să agite vălurile albe în toate direcțiile. În acel moment Alexandru a trimis un sol în cetate și i-a înștiințat pe cei de acolo că ostașii înaripați de deasupra fortăreței fac parte din oastea lui, somându-i să se predea imediat. Îngroziți că prezicerea oracolului se adevărește, apărătorii cetății s-au predat fără să opună rezistență. Datorită unei stratageme, Alexandru cel Mare a ocupat fortăreața de necucerit fără să scoată măcar sabia din teacă.

În drumul său, Alexandru Macedon a cucerit o altă cetate, al cărei rege își aștepta resemnat sfârșitul. Marele cuceritor însă i-a cruțat viața, căsătorindu-se cu Roxana, frumoasa lui fiică, și confirmându-l pe acesta în continuare ca rege al cetății respective, dar supus lui.

Marele merit al lui Alexandru Macedon în planul lui Dumnezeu a fost acela că el a răspândit limba și cultura greacă pe un teritoriu foarte întins.

Alt pas important al pregătirii lumii păgâne în vederea primirii învățaturii Mântuitorului l-a făcut regele Ptolemeu Philadelphul din Alexandria Egiptului, oraș înființat de Alexandru cel Mare, care îi poartă numele până astăzi. La insistențele lui Demetrius, bibliotecarul șef al renumitei Bibliotecii din Alexandria, regele Ptolemeu a dispus în anul 250 î. d. Hr. ca Vechiul Testament să fie tradus din ebraică în limba greacă. Datorită acestui fapt, cei care au citit cartea sfântă a evreilor au ajuns să cunoască Legea Veche și profețiile despre Mântuitorul. Drept consecință, la pogorârea Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli, în Ierusalim erau prozeliti, adică adepți ai religiei mozaice, „bărbați cucernici din toate neamurile care sunt sub cer: parți, mezi, elamiți și cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea, în Capadocia, în Pont, în Asia, în Frigia, în Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei, cretani și arabi” (Faptele Apostolilor 2,5 și 9-11). Cu siguranță mulți dintre aceștia au devenit simpatizanți ai religiei iudaice după ce au citit Vechiul Testament în grecește, limba de circulație din acel timp.



Cu trecerea vremii Imperiul Roman a luat locul celui întemeiat de Alexandru cel Mare. Întrucât dintre cele două culturi cea greacă era superioară, a ieșit vorba: „Romanii i-au cucerit pe greci cu armele, dar grecii i-au cucerit pe romani prin cultură”. În urma acestui fapt, în provinciile vastului Imperiu a fost impusă limba latină, fără a fi însă înlăturată cea greacă.

Alt moment pregătitor crucial al „plinirii vremii” a avut loc în anul 63 î.d.Hr., când generalul roman Pompei a cucerit Palestina, fiind înlesnită prin aceasta libera circulație a evreilor pe tot cuprinsul Imperiului Roman, dar și a celorlalți cetățeni ai Imperiului în Țara Sfântă.

Acest fapt nu a rămas fără urmări în istoria mântuirii. Ca dovadă avem recensământul efectuat la porunca împăratului Octavian Augustus, datorită căruia Dreptul Iosif și Sfânta Fecioară Maria au călătorit de la Nazaret la Betleem, localitatea lor de baștină, unde S-a născut Pruncul Iisus, împlinindu-se prin aceasta proorocia lui Miheia, precum și închinarea celor trei magi de la Răsărit, care au venit de departe pentru a-l aduce daruri Pruncului.

Fiul lui Dumnezeu S-a născut în sânul poporului ales, dar El a venit pentru întreaga omenire. Deși Mântuitorul a propovăduit în aramaică, limba evreilor din vremea Sa, toate cărțile Noului Testament au fost scrise în greacă, pentru ca învățătura cea mântuitoare să se poată răspândi cu ușurință în toată lumea cunoscută atunci. Singura carte a Noului Testament scrisă în aramaică a fost Evanghelia după Matei, care și ea a fost tradusă imediat în grecește.

Domnul Hristos le-a poruncit Sfinților Apostoli: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă” (Matei 28,19-20). Ucenicii Mântuitorului au îndeplinit cu succes această misiune, predicând Evanghelia din Spania până în India (unde fuseseră odinioară hotarele răsăritene ale Imperiului lui Alexandru cel Mare). Răspândirea foarte rapidă a învățaturii Domnului Hristos la neamuri, prin Apostoli și ucenicii lor, a dovedit faptul că popoarele păgâne erau pregătite pentru venirea Fiului lui Dumnezeu în lume.

Mântuitorul a spus: „Nu tot cel ce-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Matei 7,21). Din aceste cuvinte înțelegem că simplul fapt de a fi creștini nu ne mântuiește, ci noi trebuie să conștientizăm că în zadar S-a născut Pruncul Iisus în Betleem, dacă nu se naște și în inimile noastre. De aceea să împlinim poruncile lui Dumnezeu, ferindu-ne de păcat și săvârșind fapte bune, pentru că numai așa vom putea ajunge în împărăția cerurilor.

Cu prilejul sfintelor sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei vă dorim tuturor sănătate deplină, viață îndelungată, realizări spirituale și materiale spre slava lui Dumnezeu și spre mântuirea oamenilor. „La mulți ani buni!”.

Al vostru de tot binele doritor

## Pastorală la nașterea Domnului

Scris de Anca Parau

Duminică, 20 Decembrie 2009 22:46

---

și către Domnul pururea rugător

†Petroniu

Episcopul Sălajului